

LELŐ HELY

Ásványgyűjtői hírlevél

Szerkesztő: Körmendy Regina

Kvarccsoport, Telkibánya
Fénykép: Körmendy Regina

Tartalom

Körmendy Regina: Zempléni emlékek – 20 év tükrében.....	2
Körmendy Regina: Egy 140 éves lelet nyomában.....	31
Hírek, Események.....	35
Duftit – új arzenát a Pécs melletti Kozári vadászház kőfejtőjéből	
Új Ca-Na-amfibólok a tarpai Nagy-hegyről – Richterit és Fluororichterit	
Új magyar vonatkozási cikk az 'Aufschluss"-ban	
Költözik a Körmendy-gyűjtemény	

Körmendy Regina

Zempléni emlékek – 20 év tükrében

Bár voltak egynapos kirándulásaink már korábban is, az első zempléni ásványgyűjtő tábor, amelyen részt vettem, a Miskolci Ásványgyűjtő Kör 1997-es telkibányai tábora volt, az Ósva-patak völgyében egy erdei tisztáson vertük fel sátrainkat egy hétre, néhányan csak pár napra, így a létszám (ill. sátorok száma) naponta változott. Ezek még igazi felfedező táborok voltak, Szakáll Sándor reggelente elővette a térképet és 5-8 főből álló csoportokat jelölt ki, akik déli váltással átfésültek egy-egy helyet – hegyet, völgyet, ércbányászatból visszamaradt hányókat, horpákat Telkibánya körül, így nem ugyanazt gyűjtöttük mindannyian (sőt, voltak „üres járatok” is), de alaposan felmértük a Telkibányához tartozó területet. Még közös vacsora előtt átnéztük a leleteket, cseréltünk darabokat, készítettünk jegyzéket, este aztán tábortűz mellett elmeséltük élményeinket és álmodoztunk mesés leletekről, amiket már rég kezünkben tartottunk – hiszen maga az élmény volt a legnagyobb kincsünk.

Táborélet az Ósva-patak völgyében, a reggeli indulás előtt, 1997. júniusában

Most, húsz év elmúltával, gyermekeim kissé előrehozott szülinapi ajándékként elvittek Telkibányára, igaz, most már nem sátoztáborba, hanem Wellness-Szállóba, de ezzel a szándékkal, hogy sok, rég nem látott helyet felkeressünk és megnézzük, mi változott azóta. Az utolsó nap végére egy 1999. évi túra emlékeztető szálláshelyét kerestünk fel, a mádi Bortó-kempinget, ahol Gyombola Gáborral, Murinai Józsisal töltöttünk egy csodás „opálos-achátos” hétvéget és ott búcsúztunk el kedvenc hegységtől, ahol arra járva korábban mindig – a disznó-kői Sárga Borházban.

Az első novemberi hétvégére esett a választás és jutalomként olyan csodás őszi időt kaptunk, amire egyáltalán nem számítottunk, otthon maradt a meleg csizma, bőrdobban az esőkabát. Első úti célunk, szálláshelyünk Telkibánya volt, a Hernád túlsó oldalán – bár felhős volt az ég – kirajzolódtak a Zemplén hegyei és üdvözöltek aranybárna-zöld-sárga színeikkel.

A zempléni hegyek a távolból

Telkibánya előtti fasor

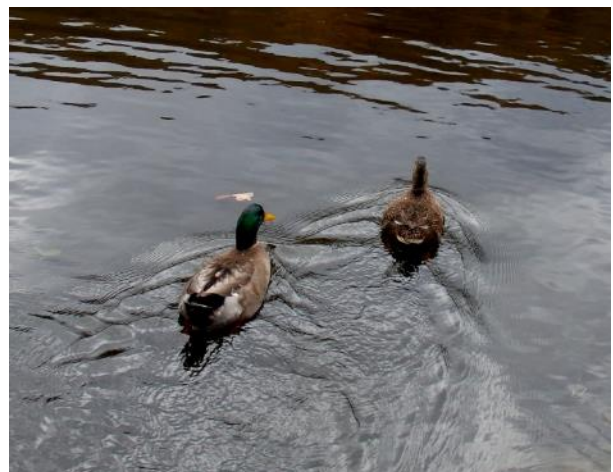
Aranybánya-Szálló

Az Aranybánya-Szálló kalandparkja és apartmanháza

A szálló melletti kis templom

Récepár a tavon

A szállóba érve, gyorsan átöltöztünk és elindultunk az Ósva-patak völgyébe, ahol az 1997-es tábor óta nem jártam. Annak ellenére, hogy telt ház volt a szállóban, kirándulókkal nem találkoztunk, a pocsolyák viszont jelezték, hogy az előző napokban még eső is esett, a kifagyott virágok pedig, hogy fagy is volt. A fák szerencséire még nem szabadultak teljesen a lombjuktól, így még a meleg színek uralkodtak a völgyben és minden lépésben zizegtek a falevelek a talpunk alatt. Hamarosan elértük a régi táborunkhoz vezető útelágazást, tehát megvan még, csak sokkal jobban benőve.

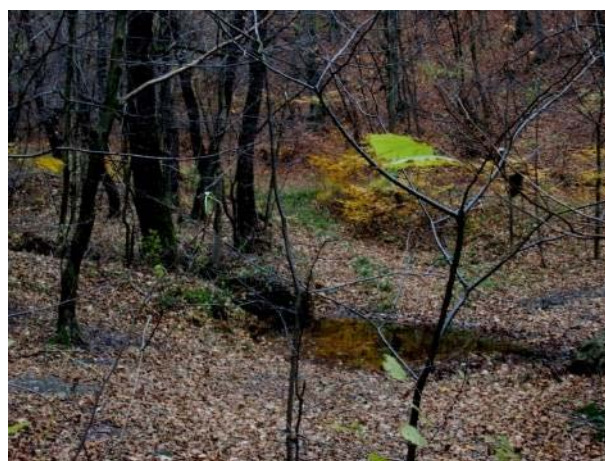
Perlitfeltárások az út mentén

Riolitfeltárások az út mentén

A völgy elején

Az Ósva-patak már kopasz fák alatt

Hólyagüreges riolit

Hólyagüreges-vasas riolit

Szferolitos riolit

Friss zöld....

... és múltó sárga levelek

...e mögött volt az 1997-es táborhelyünk

...és itt vezetett be az út

Új irtás a Kőgát-bércen

A fokozottan védett terület már a Kurta-bérc előtt kezdődik

Perlit, obszidián az úton

A kurta-berci opállelőhely nem változott meg azóta, talán több a kitört fa, a dűlásokat most jótékonyan fedi az avar.

Színes folyós riolit az úton

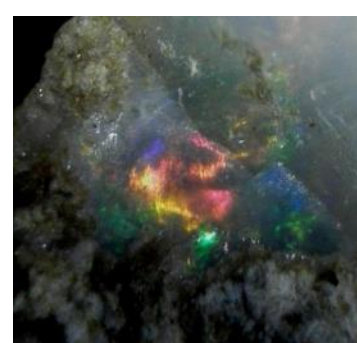
Az egykori opálláz nyomai

Opál helyett fagombákat gyűjtöttem – fényképezőgéppel

20 éve a patakból gyűjtött opáldarabkák

Még nem bukott le a nap, így még elmentünk a múzeumhoz, ami az iskolai szünet és a ház előtt tanácstalanul álló családok vágyai ellenére ez évre már bezárt, a kávézó is megszűnt – amiért nagy kár, hiszen mindig itt találkoztunk Telkimanó (Bartók Józsi) barátunkkal. A mély völgyekbe addig már bekúszott az arnyék, de a Telkibánya feletti sziklán épült vártemplomnál még sütött a nap. Így végre azt is megnézhettem kopjáfás temetőjével együtt – eddig még sose volt rá idő vagy erő.

Bányászati múzeum és malomkő-kiállítás

Látványosak a fából faragott szobrok

Bányászjelvény

Emléktábla

Vártemplom

Temető

Vártemplom és temető hullámos felhők alatt

A következő nap már Telkibányától ÉK-re, K-re zajlott. A legalább már 50x bejárt, ismerősként köszönő úton elindultunk Bózsva felé aranyló fák alatt és elsőként a Királykúti parkolóban álltunk meg, ahonnan régen indultunk a Jó-hegyre, Király-hegyre, Gordon-bércre, a Veresvízi táró és horpák felé.

Igen rossz állapotban van az út, mégis az egyik legkedvesebb nekem...

Bányászati emlékhelyek Királykúton

Jó-hegy oldala

Veresvízi-patak

Ezek miatt mentünk oda – kinek fülében nem csengenének ezek a helyek: Király-hegy, Jó-hegy, Gordon-bérc, Koncfalva, Veresvízi horpák?

Régebben Királykút körül gyűjtött darabok

Kalcedonos csigák Mesics Gábor fényképe

Kvarcváltozatok Királykút környékéről

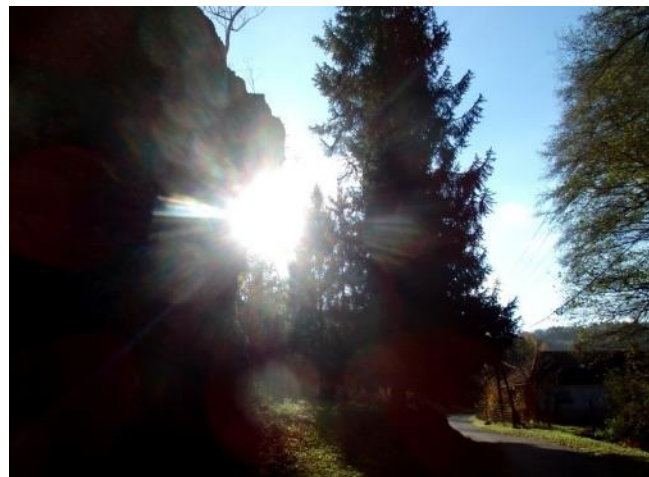
A következő állomásunk Bózsva volt, ahol a Szuha-patak völgyének bejáratánál álltunk meg. Sajnos a nap épp szembe sütött a Bózsvai riolitsziklával, így elég nehéz volt fotózni. A kis tó a mögötte lévő kápolnával a sziklák előtt igen kellemes látvány, ha eltekintünk a rengeteg tiltótáblától.

Mohával benőtt sziklák

Szuha-patak

Nappal szemben

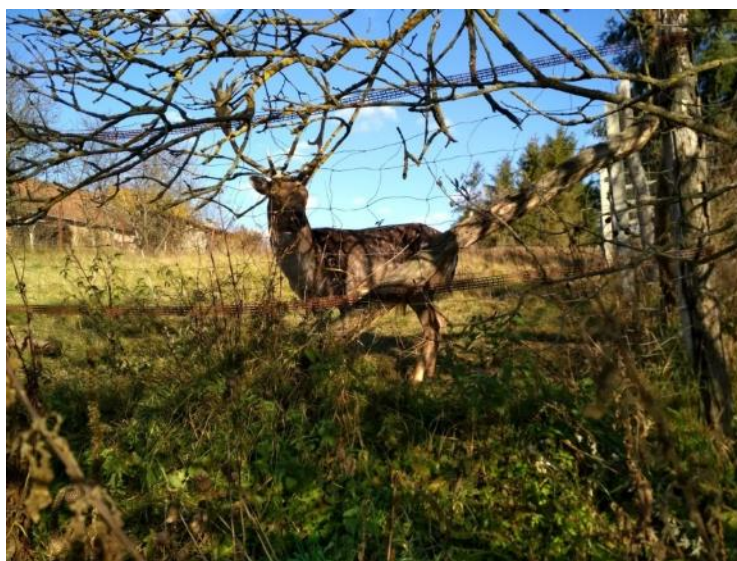
Kápolna és tó

Kis páfrány

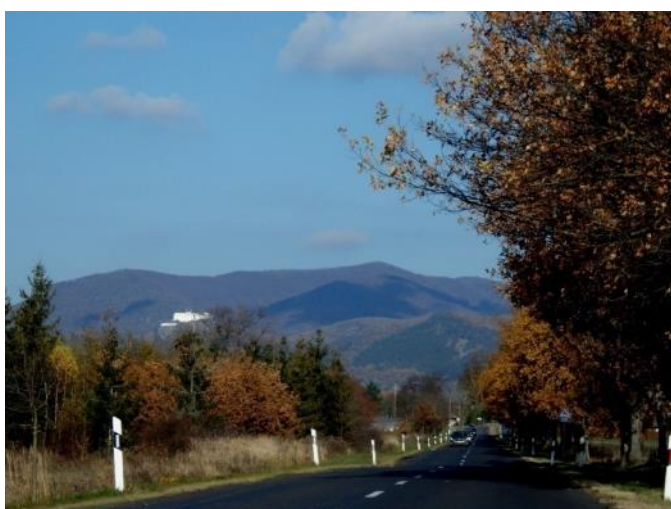

A fagyot túlélő virágok a patak mentén

Legelőn tartott szarvas Bózsván

A füzéri várat választottuk közösen következő úti célunk, utoljára 1998-ban jártam ott, azóta rengeteget fejlődött, igazi turistamágnés lett, bel- és külföldi látogatók csak úgy özönlenek, annak ellenére, hogy a felső vár látogatása a rengeteg lépcső miatt jó erőnlétet kíván. Amikor Pálházáról indultunk, már hamar megpillantottuk a meredek dácitsziklát a fehér várfalakkal.

A füzéri vár az országútról

Vár a háztetőn

Vár alatti őszi erdő

Alsó és felső vár

Vasas dácit

Dácittufa fekete inklasztokkal

Vasas dácit

A Milic-csoport a füzéri várból Körmendy Dóra panorámafelvétele

Felső vár

Tűzhely

Fényképek: Körmendy Éva

Lépcsőház a felső várban

Fényképek: Körmendy Éva

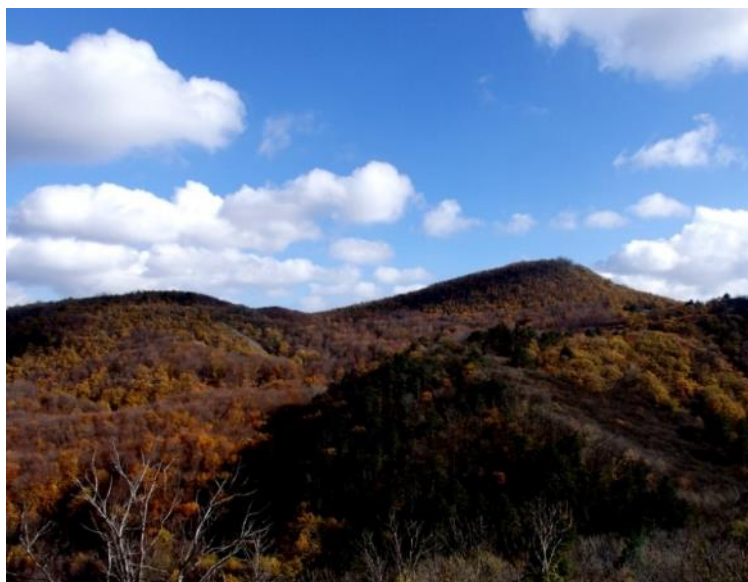

Festett falrészlet

Felső vár kis kerttel

Fénykép: Körmendy Dóra

Őszi erdő

Míg visszatértünk a parkolóba, az már teljesen megtelt. A községbe leereszkedve, még megálltunk a füzéri tájházaknál. Az első ház egy 60-as évekbeli életmódot mutat be, a mögötte álló 19. századbeli, ehhez még egy nagy fészertartozik, mindezt egy nagyon kedves úriember mutatta be, aki régen kocsmáros volt a faluban, melyben magyar, szlovák és ruszin származású emberek békésen megfértek egymással.

20. századbeli lakóház és berendezés a 60as évekből

19.századbeli lakóház – nem vályogból, hanem ún. „fehér kőből” (riolittufából) épült

Füzérből a közeli Füzérkajátára utaztunk tovább, mert – bár többször készültünk rá – még sose néztük meg a kajatai szenesedett, kovásodott miocén korú fatörzseket, melyeket már 1977-ben védetté nyilvánították, de a védettséget nem újítták fel, már 15 évvel ezelőtti beszámolók rendkívül elhanyagoltnak írkák le a lelőhelyet, gyakorlatilag már csak a TÉKA tartalmazza. A térkép ugyan bejelöli a temető felett, és odaérve ugyan láttunk egy csinos, vadonatúj, de használatlan kívüli új bicikliutat (talán a guruló kövek miatt?), de ahol a lelőhelynek kellett volna lennie, csak bozótvágo késsel áthatolható fiatal erdőt, bozótot észleltünk, amibe egy szekérútnal látszó nyomvonal vezetett, mely hamarosan eltűnt az erdő sűrűjében.

Úton Füzérkajata felé – a Dél-Keleti Zemplén

Őszi erdő az új bicikliút mentén

Kovás fákat kerestünk....

..nos, ez lett volna a bejárat a lelőhelyre

Az úton csak ezt a perlites-riolitos tömböt találtam

Nem volt nálunk se kés, se fűrész, így lemondunk a kalandról, de a faluban érdeklődve megtudtuk, hogy jó helyen jártunk – talán télen kéne odamenni, ha látni akarunk valamit. Vagy lehet, hogy a gyűjtők már rég felszámolták és már nincs mit védeni???

Lassan dél lett, így végül Kőkapura indultunk, hogy egyrészt kapjunk valami harapnivalót, másrészt elcsípjük még a délutáni napsütést is a Kávás-kúti völgyben.

A kékesszürke árnyalatai

A pálházi perlüzem

Kishuta felé az úton

Kőkapu, kastélyszálló és kisvasút

Kőkapu

Riolitfal

Gombacslád

Fagomba

Kőkapui csónakázó-tó a délutáni nap utolsó fényében

Az étteremben finomat ettünk, aztán sietni kellett, hogy még láthassuk a napot a mély völgyben. Körbesétáltuk a tavat, majd bekukkantuk az avarral vastagon beterített Kávás-kúti völgybe is, ahol szomorúan konstatáltam, hogy a jelképe, a „gombás fa” fele már kidőlt.

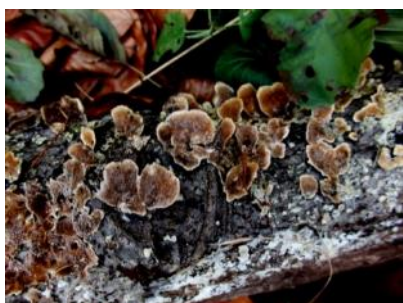
Elbúcsúzik a nap

A „gombás fa” maradványai

A Kávás-kúti völgy eleje

Erdei társulatok

Számos, többségben még Czagányi Nóra hagyatékából származó leletet őrzöm gyűjteményemben e vadregényes tájból, elsősorban opált.

Kalcedon, tejopál

Kalcedonkukac

Mézopál

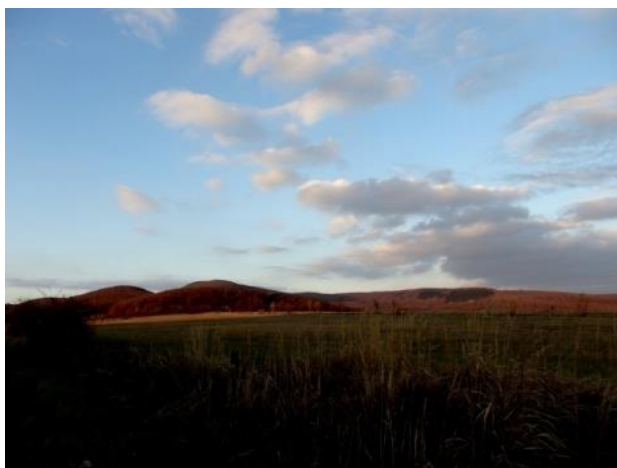

Fehér-rózsaszín opál

Szeladonitos kalcedon és opál

Amint eltűnt a nap a hegyek mögött, Telkibányára indultunk, útközben megcsodálva a mélyvörös és barna színeket, melyet a lemenő nap festett a tájra. Egyértelműen túl korán véget ért ez a nap.

A Kánya-hegy a lemenő nap fényében

A harmadik napon sűrű ködre ébredtünk és az maradt is, mikor elindultunk délre, így a hegyekből nem láttunk semmit, míg a Boldogkővárra nem értünk. Útközben azonban Vizsolyban megálltunk, először a református templomnál, majd a riolitbányánál is.

Református templom, Vizsoly

Élő díszek a templom tetején

Templom

Tábla a kerítésfalon

Riolitbánya Vizsoly

Bányaudvar

Utolsó bányavirágok

Piroklasztit

Fumarólák a bányafalon

K-i bányafal

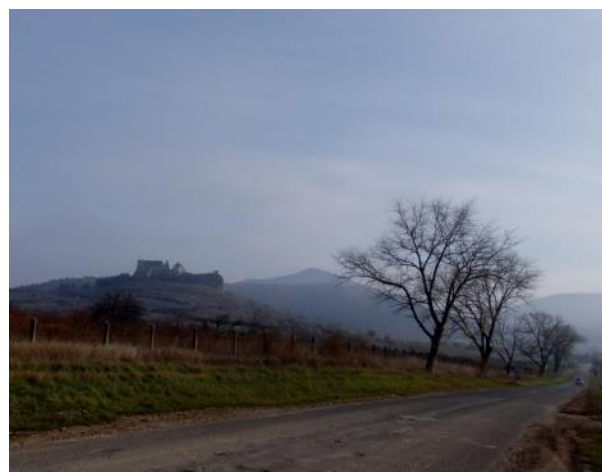
Boldogkővár a ködben az útról

Sejtelmes vár

Még ködben a hegyek, de már kékül az ég.....

A várban mi voltunk az elsők, épp előttünk nyitották a pénztárat – és mi hoztuk a napot is, egyre jobb lett a kilátás.

A Szerencsi-dombság a várról

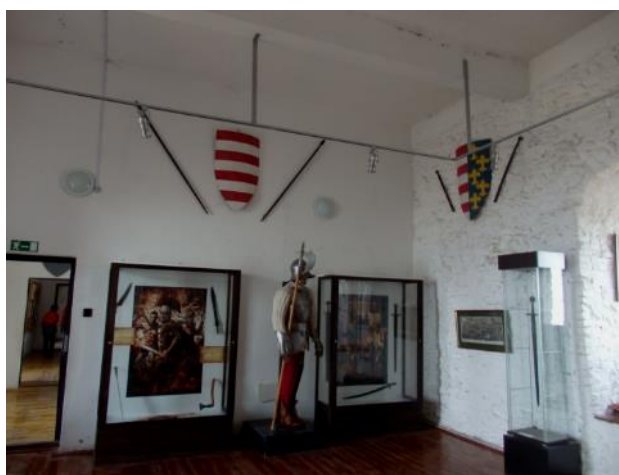
Boldogkővár

Kilátások a várból

Faopál Boldogkőváraljáról

Kiállítás részlete

Lejárat a pincébe

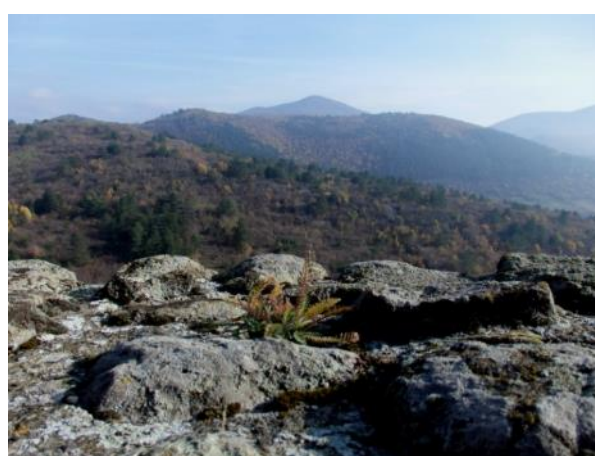
Kis ásványkiállítás a pincében

Fényképek: Körmendy Éva

Csendélet a falon

A várfalon túli hegyek

Várfalak

Két, a szőlőkben, vízmosásokban gyűjtött régi lelet:

Faopál Boldogkőváraljáról

A várlátogatást követően Arkára utaztunk, mely véleményem szerint az egyik legszebb falu a hegység déli részén, sok a gondosan felújított ház, a közutakon, az út mentén díszkútak, kandeláberek sorakoznak rengeteg virág mellett és ezenkívül az ásványgyűjtő a patak mentén mindig talál szép opálokat, kovás fákat, sőt, a hobbirégészek sem panaszkodhatnak, a falu mögötti hegyoldalon a vaddisznók mindig friss bronzkori cserepeket kotornak ki a földből. Mielőtt azonban a faluba értünk, még megálltunk az út elején, a Cserák-oldali és Leány-hegyi andezitkőfejtők előtt egy kis fotózásra.

Leány-hegyi kőfejtő

Cserák-oldali kőfejtő

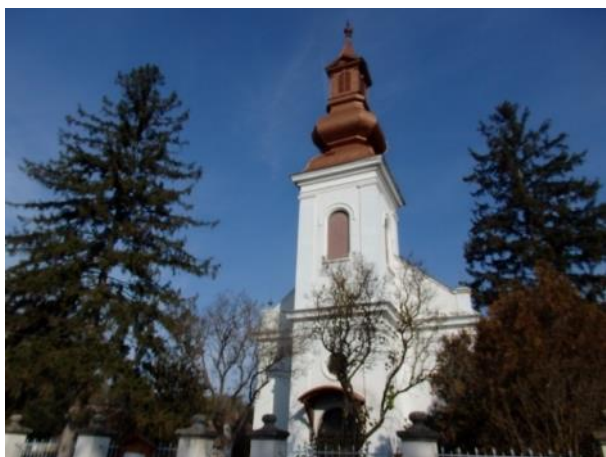
Bányabeli őszi termések

Az Arka-patak völgyében

Arkai utcakép

Arka, református templom

Puritán templombelső

Díszes lakóház

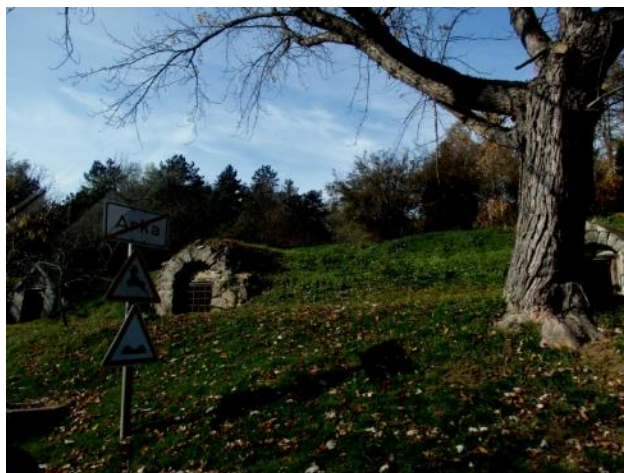

Faluképek

Érdekes szökőkút

Pincesor a falu elején

Az Arka-patakban és feltárásokban régen ilyeneket gyűjtöttünk:

Faopálok Arkáról

Faopál

Kalcedongömb

Fehér-vörös rajzolatú opál

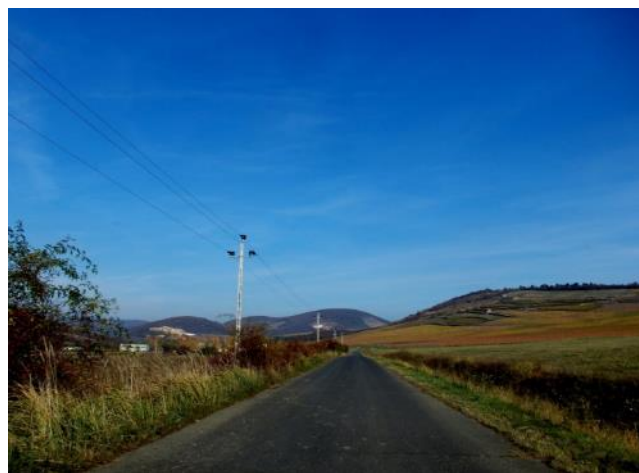

Kalcedonkukacok faágban

Arkából aztán DK-re tartottunk, a 37-es főútra, útközben egy pillantást vettünk az óriásira nőtt tályai andezitkőfejtőre, a Herceggöves-hegyi kvarcitkőfejtőkre, a mádi zeolitbányákra, végeláthatatlan szőlőültetvényekre.

Tállya, andezitkőfejtő az elkerülő útról nézve

Mád környéki táj, a Bortó felé tartva

Mád után szerettem volna még megnézni a mádi Bortó kempingjét, így a körforgalom előtt lekanyarodtunk balra a Bortó felé. Időközben ugyan épült egy elég csúnya panzió, de a kemping még megmaradt régi szépségében, bár zárva volt, csak pár horgászt láttunk már a tó szélén.

Mádi Bortó – ugyanolyan kedves, mint amilyen volt 1999-ben

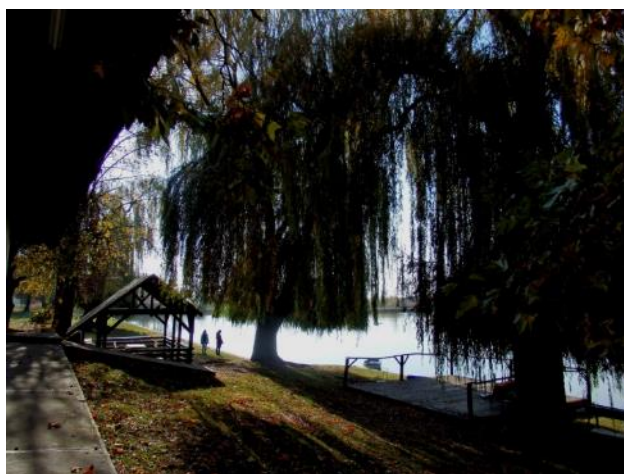
Bortó

Kilátás a Suba-oldali zeolitbányára

Ez volt a kis otthonunk 1999-ben

....és itt hallgattuk a fülemüle-kórust

Háromnapos túránk végállomása, mint már sokszor az elmúlt 20 évben, a disznókői Sárga Borház vendéglője volt, mely az évek során útszéli kocsmából elegáns étteremmé változott, miközben mögötte kiépült a disznókői borászat. Itt mindig érdemes volt megállni, ha jókat akart enni az elfáradt vándor és egy búcsúpillantást vetni a tokaji Nagy-hegyre.

A Sárga Borház terasza – hányszor ültünk itt...

A Borház jellegzetes épülete

Az étterem ízléses belseje

A borászat vinotékája

A Borház hátsó része

Borházi macskák

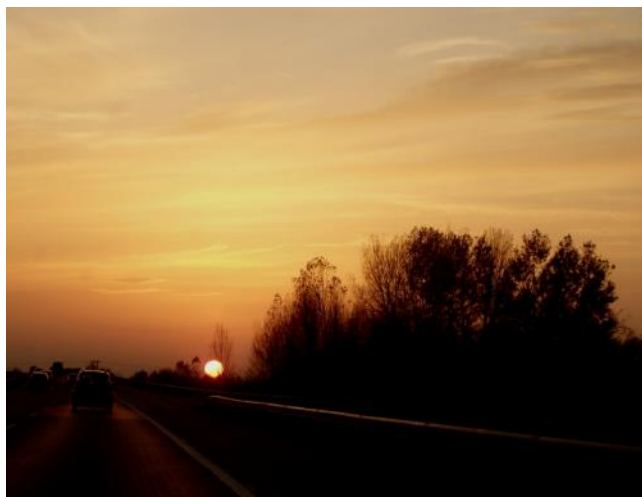
Kis kilátó, pihenő a szőlőkben

Búcsúpillantás a tokaji Nagy-hegyre

Zempléni látogatásunk itt véget ért, megannyi szép emléket kavart fel, melyeknek szereplői részben már nem is élnek, vagy eltűntek végleg a látókörből, csak a kövek maradtak, meg több ezer fénykép a tájakról, emberekről, állatokról, növényekről és ásványokról. Nem tudom, látom-e még újra, de életem végéig egyike maradt azoknak az élményeknek, amiért érdemes volt élni.

Hazafelé tartva aztán beborult az ég, de olyan látványokat produkált a lemenő nap, hogy nem bírtam ellenállni a kísértésnek és kocsiból fényképeztem az égi tűneményt.

Naplemente az M0-áson

Ugye, szebben alig érhet véget egy kirándulás....

Körmendy Regina

Fényképek: Körmendy Regina, Dóra és Éva

Körmendy Regina

Egy 140 éves lelet nyomában

Emlékszem, hogy a 90-es évek végén Gyombola Gábor gyűjtőtársammal arról tanakodtunk, hol lehetett vajon a több magyar ásványokról szóló könyvben említett mogyoródi mézopál lelőhelye. Az eredeti cikkben Schmidt S. (1877) ugyanis csak annyit közölt, hogy a mogyoródi trachyttufa-kőbányából jött elő nagy tömegben. Kőbánya maradványát azonban Mogyoródon nem leltünk, a Mogyoródtól délre eső bányagödrök (különösen a Hungaroring környékén) mind felhagyott agyag- ill. homokbányának bizonyultak, amelyekben pliocén, ill. pleisztocén üledéket bányásztak. Tehát mélyebbre kellett ásni az irodalomban, de akkor internet és számítógép hiányában hamar feladtuk a küzdelmet. 2017-ben azonban egy ismerőstől, aki Mogyoródon a Pisokmáj nevű településrészén vett kertes házat, támfalépítéskor talált sárga opáldarabkákat kaptam. Ez arra késztetett, hogy újra indítsak egy keresést, de most már a neten.

Borovszky Samu (1910) „Magyarország vármegyei és városai” c. művében Mogyoród határán több kőbányát említ, pontos helymeghatározás nélkül, azt sem közli, milyen kőzetet fejtenek. A legpontosabb adatokat Böckh J. (1873) közöl. Fót határán, a Somlyó nevű dombon 2 kőbányát említ, amiben homokkővet és homokos mészkövet fejtenek, Mogyoród É-i végén viszont trachyt-tufát (avagy tajtkövet), mégpedig a Pisokmáj melletti nagy árokban, 2 kőbányában (a Calvaria-hegy közelében és az Ordító-erdő szélén). A tufa fehér, finomszemcsés, tojás alakú gumókat tartalmaz, a bányákban 10 ölnyre volt feltárva és rétegezést is mutatott, a felső, homokos rétegekben számos miocén korú őslényt tartalmazott. Ettől nincs messze, az utolsó házak mögött bazalttufát (?) is bányásztak.

Mogyoródi dombvidék

Fénykép: Németh Róbert

1893-ben Schafarik F. Mogyoródon alsómediterrán piroxén-andezittufát és konglomerátumot említ (ez a bazalttufa helyes megnevezése).

Horusitzky F. (1927) az addigi irodalmat összefoglalva miocén korú riolitufát (a fehér trachyt-tufa helyett) és andezit-konglomerátumot sorol fel Mogyoród É-i részén. Rozloznyik P. (1933) mindkét üledéket a miocén helvéciai emeletébe sorolja vulkáni tufa sorozatként.

Noszky J. (1940) cserhádi monográfiájában található leírások szerint a középső miocén (alsó-tortonai) vulkáni tufaszórások eredményei a helvéciai slíres szintek fölött és a piroxén-amfiból-andezitkitörések takarói alatt települtek be, mint riolitos-dácitos tufarétegek. Az ún. középső riolit-tufaszórások néha 100 méter vastagságot is elértek. A Fót-Budapest vidéki riolit-tufák szerinte genetikai összefüggést mutatnak a cserhádi vulkanizmussal, így a Cserhát részeinek tekinthetők.

A mára sűrűn beépített településen a bányák helye már nem ismerhető fel, feltételezhető azonban, hogy építkezések néha megbolygatják a tufás rétegeket és ilyenkor újra előkerülhetnek érdekesebb leletek mint a mi esetünkben is.

Hasonlóan, mint a Schmidt által leírtakban, a fehér tufában talált opálgumók sárgák, áttetszők, barna részekkel, a fészkek szélén, repedések mentén vízvesztés által létrejött fehér foltokkal.

Sajnos a lelőhely egy nap alatt beépült, így több mintát nem tudtam szerezni.

Áttetsző mézopál

Apró gumós mézopál

Körmendy Regina

Fényképek: Körmendy Regina

Irodalom:

Böckh J. (1873) Értekezések: Fóth-Gödöllő-Aszód környékének földtani viszonyai, Földt.Közl., I 11, 6-18

Borovszky S. (1910) Magyarország vármegyei és városai, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, I-II, Mogyoród

Deményi K. (2007) A Gödöllői-dombság általános bemutatása, Tájökológiai Lapok, 5(2), 213-223

Halaváts Gy. (1910) A neogén korú üledékek Budapest környékén, Földt. Közl., 38

Horusitzky F. (1927) Új adatok a Budapest-környéki miocén sztratigráfiájához, Földt.Közl., 56, 21-29

Noszky J. (1940) A Cserháthegység földtani viszonyai, M.Kir. Földt.Int. kiadványa, 283 old.

Rozloznyik P. (1935) Csomád, Fót és Váchartyán környékének földtani viszonyai, MÁFI Évi Jel. 1933-35, 2, 851-870

Schafarzik F. (1893) A Cserhát piroxén-andezitjei, Földt.Int. Évk., XI, 1893)

Schmidt S. (1877) Ásványtani Közlemények: Opál Mogyoródról, Földt.Közl., 7, 145-146

Hírek, Események

Duftit – új arzenát a Pécs melletti Kozári vadászház kőfejtőjéből

A kőfejtő ez évben felfedezett ólomércesedéséből halványzöld bekérgezésekben (elsősorban kimállott galenitzemcsék helyén) határozták meg a duftitot ($\text{PbCu}(\text{AsO}_4)(\text{OH})$). A vizsgálatot Papp Csaba és Gulyás Zoltán által begyűjtött mintákon a Miskolci Egyetemen végezték.

Halványzöld duftit málló galenit mellett Papp Csaba fényképe

Chayesit – a milarit-csoport új magyar tagja Tarpáról

Ahogy várható volt, a tarpai nagy-hegyi dácitkőfejtő agglomerátumos falából a roedderit mellett a milarit-csoport egy másik tagját is meghatározták Miskolcon és Pozsonyban, mégpedig a chayesitet (igen, azt, amit Paulibergen kerestünk annyira...). A K-Mg-Fe-szilikát ($\text{K}(\text{Mg}, \text{Fe}^{2+})_4\text{Fe}^{3+}\text{Si}_{12}\text{O}_{30}$) sötétkék-fekete, pleokroizmust nem mutató, max. 1 mm-t elérő vastag táblákban jelenik meg a világosabb színű roedderit mellett. A tarpai mintákat Mesics Gábor, Nagy Mónika, Kriston Zoltán, Körmendy Regina, Szakáll Sándor gyűjtötték be.

Sötétkék chayesit piroklasztitban Fénykép: Mesics Gábor

Új Ca-Na-amfibólok a tarpai Nagy-hegyről – Richterit és Fluororichterit

Mikroszondás elemzések alapján a tarpai amfibólok fajmeghatározását végezték el, ezek szerint a vékony, fehér, színtelen, vagy halvány sárga tűk richterit ($\text{Na}(\text{NaCa})(\text{Mg}, \text{Fe}^{2+})_5\text{Si}_8\text{O}_{22}(\text{OH})_2$), a halványbarna, valamivel vastagabb és igen fényes tűk fluororichterit ($\text{Na}(\text{NaCa})(\text{Mg}, \text{Fe}^{2+})_5\text{Si}_8\text{O}_{22}\text{F}_2$). A mintákat a chayesitnél felsorolt gyűjtők gyűjtötték be, a vizsgálatokat Miskolcon és Pozsonyban végezték.

Richterit piroklasztitban
Fénykép: Körmendy Regina

Fluororichterit piroklasztitban Fénykép: Mesics Gábor

Új magyar vonatkozási cikk az 'Aufschluss'-ban

Thewalt U. és Dörfner G. ismét érdekes cikket írtak a német VFMG „der Aufschluss” c. lapjában, most a gyöngyöstarjáni jáspisok biogén eredetű rajzolatairól (Muster in Jaspis – Beobachtungen an Jaspis von Gyöngyöstarján, Nord-Ungarn), látványos fényképekkel illusztrálva. A következő Geodában majd Thewalt/Körmendy közös cikke fogja tárgyalni ezt a témát.

Költözik a Körmendy-gyűjtemény

22 évi fáradságos munkával összegyűjtött, magyarországi regionális gyűjteményem nagy részét a HOM-nak ajándékoztam, e napokban elindult az első szállítmány Miskolcra. Remélem, még lesz benne meglepetés a szakma számára, különösen az MM-es dobozokban. A leletek, lelőhelyek több mint 10 ezer fényképét a Geománia és egy külső meghajtó őrzi.

Kis szalamandra
Fénykép: Körmendy Éva